

Sentimentele lui față de Pell mai aveau puțin până să explodeze.

Întinse din nou mâna spre ea cu delicatețe, ca să n-o sperie, și îi atinse părul. Părea de mătase, cea mai diafană senzație pe care o avusese vreodată. Barca se legănă și Pell se rezemă din nou pe el. Rafe încercă să-i rostească numele, dar vocea nu-l asculta.

Îi bătea soarele, arzându-le pielea. Ar fi fost o idee dacă s-ar fi dus să înoate. I-ar fi arătat peșterile subacvatice, apoi s-ar fi urcat pe stânci, iar el ar fi putut s-o sărute, să aibă grijă de ea, să o facă să uite de iubitul ei. Așa era când te îndrăgosteai? Asta s-ar fi întâmplat dacă el și Monica ar fi avut o șansă împreună?

După încă un minut, Pell se eliberă din brațele lui, îngenunche în barcă și se aplecă peste margine. La început, Rafe crezu că avea rău de mare, dar îi văzu umerii tremurând și își dădu seama că plângea.

Se puse în genunchi alături de ea. Nu o atinse, ci se mulțumi să stea și s-o contemple. Clipa era perfect liniștită. Motoare de bărci zumzăiau în depărtare, dar în acel golfuleț erau singuri, vegheați de stânca albă încoronată cu pâlcuri de pini și cedri. Lumina soarelui trecu dincolo de obstacol, aruncându-și săgețile în marea infinit de albastră.

Rafe vârî mâna în apa limpede. Pell nu se mișcă, așa că el o lovi ușor cu umărul. Nici atunci nu schiță nici un gest; nu voia ca el s-o vadă plângând sau era pur și simplu pătrunsă de gândurile care o făcuseră să fugă din casa mamei ei. Nedumerit, o atinse din nou.

- Pell, făcu el. Hei! Nici un răspuns. Uite, căluți-de-mare. Auzind asta, fata ridică privirea și văzu că micile vietăți fragile se adunaseră curioase în jurul mâinii lui. Băiatul întinse degetul arătător, iar cel mai mare căluț-de-mare, de aproape opt centimetri, își răsuci coada pentru ca Rafe să-l poată trage afară din apă. Îi dădu căluțul-de-mare lui Pell, care începu să zâmbească. I-ai observat? întrebă el, arătând spre apa albastră precum cerul. Au venit să te vadă.

- Oh, Rafe!

- Sunt aici pentru tine. Toți căluții-de-mare.

Vechiul Rafe ar fi luat în batjocură ceea ce tocmai spusese. Ar fi râs de prostia lui. De unde naiba scotea cuvintele astea? Ce anume din Pell îl făcea să se poarte astfel? Se simțea așa cum văzuse că se purta bunicul cu bunica lui. Voia să o apere pe Pell de toate durerile și neșazurile. Se uită la ea în timp ce barca se legăna ușor.

Întinse mâna și îi șterse lacrimile de pe față. Apropiindu-se și mai mult, buzele lui îi atinseră obraji ca o adiere. Apoi îi luă mâna și i-o ghidă în apă. Ea se opuse puțin, nu voia să lase căluțul-de-mare să plece. Dar în timp ce făcea asta, și mai mulți căluți-de-mare veniră și își încolăciră cozile după degetele ei.

- Cum i-ai găsit? se interesă ea.

- Părinții mei m-au adus aici când eram mic.

- Trebuie să-ți fi plăcut la nebunie. Alți copii văd căluți-de-mare în acvarii, tu îi aveai la îndemână.

- E adevărat, sunt norocos.

- Ai devenit *lanciatore dellè stelle*. Aruncătorul de stele-de-mare. Băiatul care salvează ființele mării.

- Eu sunt acela.

- Căluți-de-mare și stele-de-mare, murmură ea, aproape pentru sine.

- De ce îți plac atât de mult?

- Îmi aminteau de tata.

- Îți aminteau?

Nu răspunse, iar el îi văzu zâmbetul dizolvându-se în timp ce se uita la sutele de căluți-de-mare jucându-se prin apa luminată de razele soarelui.

Lucy Davis știa că ceva era totalmente în neregulă. Pell o sunase, apoi închisese fără să lase un mesaj. Asta nu-i stătea deloc în fire. Pell era sora mai mare desăvârșită, cea care găsea mereu un cuvânt de încurajare, care se interesa de bunăstarea lui Lucy, de sănătatea ei, de somnul ei, cea care avea mereu grijă de Lucy.

Ca s-o trimită pe Pell atât de departe trebuise să ducă o muncă de lămurire impresionantă, la care o ajutase și Beck. Amândouă insistaseră că excursia aceea ar fi fost în beneficiul lui Lucy pe termen lung, ținând cont că Pell avea de gând s-o aducă înapoi pe mama lor; nu că

Lucy și-ar fi făcut speranțe prea mari sau ceva de genul ăsta, dar cine n-ar fi vrut să-i revină mama acasă după atâția ani?

Lucy își găsisse liniștea într-o anumită măsură. Faptul că auzise vocea mamei la telefon în acea zi, ținând-o de vorbă până o luase somnul, nu însemna că totul avea să fie perfect, dar îi dăduse ocazia să afle că era iubită. Asta era ceea ce își dorise mereu.

Nu numai că Pell nu lăsase nici un mesaj, dar atunci când Lucy o sunase înapoi, telefonul lui Pell era închis. Asta nu se întâmpla niciodată. Dacă Lucy se înțepa la degetul de la picior și nu se descurca singură? Dacă Lucy avea un coșmar, iar Pell nu era disponibilă? Dacă bunica lor încerca s-o oblige să participe la o petrecere șic la Breakers, iar Pell nu era acolo ca să o ajute să scape? Dacă Lucy nu mai putea să doarmă din nou? Sau umbla prin somn până în apele oceanului, așa cum se mai întâmplase?

Stând la masa din bucătărie, pierdută într-o nouă încercare de a desena o poartă lunară perfectă din punct de vedere matematic, Lucy se uită la prietena ei cea mai bună.

- Tot nu răspunde? întrebă Beck, aplecându-se peste hârtie și desenând încă un cerc cu compasul.

- Nu, spuse Lucy.

- Ești gata să faci următorul pas?

- Să o sun pe mama?

- Da.

Lucy încuviință. Trebui să recunoască, îi plăcea partea asta. Ar fi dat orice pentru un prilej de a discuta cu mama ei. Avea gânduri pe care le ținuse secrete față de Pell. Amândouă îl prețuiau foarte mult pe tatăl lor, dar Lucy credea că problemele reale ale mamei începuseră cu el. Taylor Davis fusese un om atât de minunat, un tată atât de bun, încât mama lor trebuie să se fi simțit mizerabil prin comparație cu el. El strălucea ca un soare, iar ea trebuie să se fi simțit ca o mare grămadă de rahat. „Uitați-vă la mine! Mi-am abandonat copiii!”

Chiar și atunci când locuia încă acasă - chiar dacă Lucy era încă mică la acea vreme, își amintea clar - mama lor era lăsată la urmă, într-un fel.

Îmbrăcată mereu în cămașa de noapte, nu-și spăla niciodată părul prea bine, se uita la telenovele și mânca supe la plic, în timp ce Miss Miller, pedantă ca întotdeauna, le ducea pe Lucy și Pell în parc și la grădiniță, și la tatăl lor, când era timpul să se joace cu ele; iar tatăl lor, în frumoasele lui costume, mergea la biroul de avocatură unde era partener și făcea o grămadă de bani și câștiga respectul comunității, și tot reușea să ajungă acasă la timp ca să ia cina împreună cu fetele pentru că soția lui suspina în pat - ei bine, cui îi era cel mai greu să-și arate fața în lume?

- Bine, spuse Lucy, tastând numărul Lyrei sub privirile lui Beck. Formez... Telefonul sună... sună în continuare... Ups, nu e nimeni acasă. Probabil că sunt împreună, au unul din acele momente distractive mamă-fiică, asta este, sunt... O!

- Alo? făcu mama ei.

- Mamă?

- Lucy!

Fetița radia. Mama ei părea atât de fericită să-i audă glasul, încât aproape că-i venea să închidă și să formeze numărul din nou doar ca să simtă din nou bucuria aceea.

- Ce mai faci?

- Sunt bine, spuse mama. Dar n-o găsesc pe Pell. Ai tu vești de la ea?

- E ciudat că mă întrebi, pentru că m-a sunat puțin mai devreme, dar a închis înainte să apuc să răspund. Este totul în regulă?

- Mă tem că am supărat-o, mărturisi Lyra. Nu am vrut asta, dar am spus ceva greșit și...

- Pell nu este așa. Indiferent ce ai spus, o să te ierte. Ea m-a învățat asta când eram mici. Se gândi o clipă dacă să-i dezvăluie secretul sau nu, dar în cele din urmă se hotărî: Datorită ție, mamă! Pentru că te iubeam atât de mult, indiferent ce făceai sau spuneai, indiferent, mi-a spus să iert totul.